

Sy-li spëwał,
Pilnje dżëtał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swërny
Přez spař mërny
Čerstwosé da.



Njeh ty spëwaš,
Swërnyje dżëtaš
Wšëdne dny;
Dżëń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pòda,
Wokřëw ée!

F.

Szërbske njedzëlske łopjena.

Wudawa šo kòždu šobotu w Smolerjez knižiczišczerńi w Budnišcinje a je tam ja šchtwórtlëtnu pšchedplatu 40 up. dostacž.

Reminiscere.

W póštnym czašu stejimy. Woltař je šašo s czornym
krywom pšchikrnyty. Wascha drašta je želaza drašta. To
Haleluja je w zyrkwojach wonëmilo.

Hlaj, kwëcze, hladaj horje,
Tón fërschta, kiž cze štwori,
Tón wišny na kichizu!

Hdyž wón czerpi, tak mohli šo hišcze do šwëtnych
wješelom podnórcjez! Tež dženšnišche sczenje nam jeho
w czerpienju pokazje. Khrystuš je někotrny wobras człowštego
horja widžal. Wón je stajnje zuse bolosče jako šwoje
nješt. Kaž macž šobu czerpi s dżësczom a husto hlubšcho
hacž dżëcžo šame dżëscza rudženje šaczuma, tak je Ješuš šobu-
czerpił s człowještwom. Kòždy štyš, kiž naš nadeńdže,
wón šobušaczuma. Jeho lubosč s nami czerpi wjazny,
hacž šo wupowjedacž da. Hacž do najhlubšcheje dušche je
wón wurudženy, hdyž wón człowšte horjo widži a to wu-
pusczenje, kiž je hrëch do człowještwa pšchinješt. Jeho
wutroba křwami w šobuczerpienju a šo w lubosčzi hori
wošebje tehdy, hdyž šo šda, šo je štwjerdnjena, haj
šamjeńtna. Jeho budžmy wëšczi, hdyž dženšnišche sczenje
wo Kananejškej žónškej šebi wotewrimy.

Mat. 15, 21.—28.

To je wošebje drohotna parla s Božeho šłowa.
Melanchthon je tuto sczenje do najkřašnišchich liczil. To
je tež czerpijazny Khrystuš, kiž tu pšched nami šteji. Wón
chžyl rad hnydom pomhacž, ale hodžina Božej hnadny
šapohami hlšcze tu bila nješt. Wutroba šo jemu

šamje, ale wón dyrbi šwoje wucho šamknyč tak dolho,
doniž tuta modletka s pohaništego kraja jako prawe Šraelske
dżëcžo, wëryšlyne a wërymòzne, šo wopokasala njeje.
Kananejška žónška wšchë pruhowanja wobšteji. Jeje špytana
wëra dobudže.

Špytana wëra.

1. Wona praweho pomoznika šnaje.
2. Wona we wšchëch wojowanjach roscže.
3. Wona křónu dobycža dostanje.

1. „A Ješuš dżëšche tam přecž a wustupi na Tirow-
ške a Sidoniške štrony.“ Je hojoscž pšched mordarškej ruku
hidžerjom, kiž jeho s kraja wjedže? Šotom bychu czi
marttarjo lëpje wobštali, kiž wyštajo bješ štrózelow do
šmjerce dżëchu. Në, Ješuš dżëšche wotšal, dokelž czaš
jeho wumrjecža tu po Božej woli hišcze nješt. „A hlaj,
Kananejška žónška, kotraž s tych šamych mjesow pšchindže,
wołasche ša nim.“ Wona je pohanka a wot šlubjenjom
židowštego luda šdalena. Šhto pyta pola Ješuša?
„Knježe, ty šyno Dawitowy, šmil šo nade mnu.“ Nufa
ju cžeri. Njemurjeknite horjo je do jeje domu šaczahnyło.
„Moja dżowka budže wot cžerta hubjenje cžwilowana.“
Wjetsche rudženje ša macžernu wutrobu šo namašacž njeda,
hacž hdyž je dżëcžo po cžële a po dušchi kšore. Hdyž je
pomoz? Wona je ju pytala pola człowjekow, ale podarmo.
Ničtò njemë radžicž. Žadny purpur s Tyruška jeje rany
njepšchikrnyje. Wona je rano a wjeczor pšched šwojimi
pšchibohami klecžala, ale tu nješt žane wotmolwjenje a
wuflyšczenje. Nëtt je nufa najwjetšcha. Jeje macžerna

wutroba ƚo w bolosczi łama. Sħto pomha jejnemu ƚhoremu dźešczi?

Hłaj, sħala sħobom pomjesez ƚinczi: Jesuř je na mjesach. Jenoz mało wona wo nim wë. To pak je jej snate: Wón je řmilny, miły, luboscziwy. Wón je řylny, mózny a je něotre řlepe wóczi widźaze sczinił a řmjercz-řhorych wuřrowił. To je řłoncźna pruha řa nju do řrjedź nozy. Řunje ř komorki řařo bolostne řdychowanje řhoreho dźešcza ƚinczi. Řiches prut Bozi řchwikana a bita, tak řhwata wona ř Jesuřej. D tysħena macz, něř řy na dobrym puczu! Spytana wëra je praweho pomoznika namałala.

Snajesħ teź ty jeho? Ğdyź řo czi twoje cźlowste řepjery rořlamaju, na kotreź řy řo řpusħczał, Ğdyź dom twojeho řboźa w rořpadankach lezi, Ğdyź nadźije řańdu a řtaroscze wo durje řkapaju, Ğdyź duřchowpařny ř wyřoka řchiź a domapntanje czi řczele, Ğdyź w komorzy řhorołozo řo pořtaji abo tón, kotrehoź řy lubo mël, w řařczezu ř domu njeře, Ğdze pytařch, Ğdze namałalař pořylnjenje? Ğola řwëta? Ğřwët wřcho lubi a řlubi, ale niczo nje-đzerzi. Ğeho mřda je Ğorka: Ğřizeczi řłëbornikow, řiz je Ğudařch dořtał, Ğaniba a řylny, rudźenje a rořkacze: to je řwëta mřda. Albo je pomoz pola cźlowjetow? „Ğzi ludzo řu řaź řnadna řcźina.“ Teź Ğdyź Ğyřli, pomhać nje-móza. Ğich luboscź je řłaba. Ğjedawno řlyřchach řhore, małe dźećzo w řmjertnym řtyřtu řwërnym macz pořyřczi: „Wřmi prjecz moju ból a řhoroscź; ty řy tola Ğewał wřcho rad řa mnje cźinila.“ Ğa macz bolostne řłowo!

Wóz našcha dobycz njemóze,

Wty řmy ř njej jara řłabi!

ale řpytana wëra ř prawemu pomoznikowej řhwata.

Ğdyź řħto jeh' póřnacź Ğze:

Wón Jesuř Řhryřtuř je.

Tu njeje žana cźemnoscz, řiz wón njeby rořřwëtlicź wjedźał. Tu njeje žana řylna, řiz wón njeby ř wóczi řetrjecz mohł. Tu njeje žadny Ğřeřny dołh, řiz wón njeby řaplaczić Ğyřł. D ř njemu řhwataj! Ğeho řo đzerz, řo we wřchëch wojowanjach wëra czi rořcze.

2. „Jesuř pak jej řłowczi njemotmolwi.“ Řiz Ğewał wřchëch řpóřnych a wobczeženych ř řebi wola, wón ju po řdaczu njeřlyřchi. Řiz Ğewał wřchëch řrudnych řo prařcha: Sħto řlaczeřch ty? wón dze dale. Snajesħ teź ře řwojeho řiwjenja Ğodźiny, w kotrychź řo ř Bohu wolařche, ale njejeřa bëchu řamkijene? To řu czeźke bëdźenja. Ğzeřacź łët dołho je tamna poboźna Ğonika, prawa Řananejska žónřka, na řolenomaj wojowala wo řwojeho řhubjenego řyna Ğugustina, prjedy Ğacź řo jej wotmolwienie dořta: Tebi řo řtań, řaź Ğzeřch. Tak wudzeřz a wër! Tón Řnjes řo potaja, řo jeho nutriřcho řadamy. Wón mjelczi, řo by řo našcha luboscź ř njemu řjewila a wëra rořtla. Ğrořch dale! Ğzeřp dale! Wër dale teź potom, Ğdyź řo czi wotmolwienie dořta podobne tutemu: „Řa njeřyřny póřłany, řħiba jeno ř řhubjenym wowzam ř Ğřrael-řkeho domu.“ Ğwjerde řłowo, ale wërne. Ğëřł bë řiřcze czař řchihotowanja řboźa. Ğalle Ğdyź budze řchiź na Ğolgatha pořtajeny, Ğalle pod řchizom budza řo wřchë rořpóřchene dźećzi Boze řhromadźowacz ře wřchëch ludow a jařyřkow a řećow. Řananejska žónřka pak řo njeda řa-řtrařchicź. Wona wojuje dale dobre wojowanje wëry. Ğe wona Ğacź dořta ř Jesuřom wolała, něř řhwata do přëřka. Wona řo jemu do pucza řtupi. Wona řon řastupi. Wón njemóze dale, řħiba řchëř nju. Do prařcha řchëř nim dele padnyřchi, řbëħa wona řwojej ruzy Ğorje. Ğřwojej

řyřlowatej woczi ř njemu pořbëħnyřchi, řzi ř jeje wutroby tak řtyřkne a řelniwje, řo nam pořchëř řoscze a mořhy dze to wolanje: „Řnjeze, pomhaj mi!“ Toła řiřcze njeje dořëdźene. Wotmolwizy dźeřche Jesuř: „Řëřnje njeje, řo řo dźećzom řhłëb wosmjje a cziřnje řo řřam.“ Steji wo-řprawdze tak řiřane? Ğe móžno, řo je tuto řłowo řećzał tón, wo kotrymź Ğesajař wëřczi: „Řalemjenu řcźinu njebudze wón dołemicz a řehliwy řuzoh njebudze wón wuħařnyć?“ Řať řłuboko řo tu Jesuřowa luboscź potaja. Tak czeźke wón nař ženje pruhował njeje, a řať Ğuřto řmy nje-řczeřpliwe morřotali. D poharřka modleřka, ty nař dźećzi ř Wótza domu řahanibiřch! Ğřlyřcze jeje pořkjenje wot-řmolwienie: „Ğaj, Řnjeze, dħa wřchaf jedza řřyćzatka wot tyř řrjódřow, řiz wot řich řnjeřich řłidow padaju.“ Wëry-mózne wotmolwienie! Ğaj Řnjeze, twojim řłowam řo pođcziřnu, ale tola tebe řo đzerzu. Ğaj Řnjeze, niź wo řhłëb, jenoź wo řrjódři prařchu, řiz mi řapowjedzić nje-řbudzeřch. Ğaj Řnjeze, prawje mařch, ja řym řhubjena wowza ř twojeho řadla, ale ty řy tola tón dořny prařnyć, řiz řy pořchihol pytać, řħtoź řhubjene je.

3. Spytana wëra řronu dobycza dořtanje. Jesuř dźeřche ř njej: „D žónřka, twoja wëra je wulka.“ To je najmyřchřcha řħwalba, řiz móze řo jej dořtać. Ğeje wëra je wulka. Wona je ř Bohom wojowala a dořyła. Jesuř je pořchewinjeny pořchëř řłabu, ale we wëry řylnu žónřku. Ğajka wëra je móz, řiz Ğory pořchëřtaja. Ğ řchëřcziřanřtwom by łëpje řtało, ewangelij by řpëřchniřcho dořnywał, Ğdy byřchy tu wëru mëli. Nařcha wëra je Ğuřto řħora, řłaba, Ğaj morwa. Nařch czař je małowëry a Ğuřto njewëryřy. Ğoh řpořcź nam řylnu wëru, řiz njeřħabla, ale dořbudze. Jesuř řjekny ř njej: „Tebi řo řtań, řaź Ğzeřch,“ a jařo wona domoj pořchindze, Ğłaj, jeje đżowka bë woczeřřtwila w tej řamej Ğodźiny.“

Tak buřhu jeje modlitwy wuřlyřchane a jeje wëra řronowana. D wër, luby cźitarjo, teź tebi řima po řwëryřnym bëdźenju dobycze. Ğenoź budź řwëryřny! Wudzeřz! Wojuj! Ğ Ğdyź njeřy řnadno jenoź řři řrócz, řaź tuta modleřka, ale řto řrócz wotpořasany, Boza luboscź cze tola wodzi, a řłonzo Bozeje Ğnady czi tola ř njebeř řwëczi. Ğenoź wër!

Řrony pořchindu po bitwi,

Wojuj jenoź ř prawej wëru.

Ğesuřa mařch pořchi řebi,

Řiz cze řastupuje řwëru.

Modl řo, czeřp, budź poboźny,

Twój řónz budze wjeřeły. Ğamjen.

D.

Ruzy-řtyknjenje.

Sħto ruzy-řtyknjenje pořchi modlitwe wosnamjenja, je řař po-řboźny muž jara derje řakle wuprajil: řtyknjenje řukow tón řacziřchëř cźini, řaź by něħto řřëłbu řłožil a řo na Ğnadu a njeħnadu pođał.

„To mi wóndano pořchpadze“, pořjedatke duřhowny, „jako njeřapomnite ruzy-řtyknjenje wobředźbowach. Ğje bëchu ř mřëjazej řonje řawolali, kotraž bu, řunjeź řiřcze džen přjedy we řwojim řospodarřtwje đžëława, nahle pořchëř řylnë, řo wroczeze řahorjenje řłuzow wotwołana. Ğako dořndzeřch, bë wona řeć Ğizom řhubila; na prařchenja řwojich řwóřbnyřch niczo njemotmolwjeřche; my nje-řwjedźachmy, Ğacź nař řiřcze řnaje abo rořemi. Ğalo pak ja řłiřto ř łoźej pořchistupich a poćach řo ře řwóřbnyřmi modlicź, dħa cźinjeřche

mrějazaj hwoje poľednje wurasapolne pohibowanja; i widomnym prózowanjom a napinanjom pŕchinješe wona hwojej ģmjerč-wotpjatej ruzy hromadu — a jej ŕtykny. Wona potajkim roŕe-mjeŕe, ŕchto my chyhchmy. Běŕe to poľednje hibanje pilneju, njeŕprózneju maczerneju rukow, cziŕe, ģwjatocžne ŕkóncženje jejneho žiwjenskeho džěla, ŕroŕemliwe hnujaze wuŕnacže bjes ŕynka hubow. — Po džěfacž mjeŕŕchinach ŕčini wona poľedni dolhi wudyhč. Wona ležeŕe tu taľ poľojnje ŕe ŕtyknyemaj rukomaj!“

F.

Džěczaj wěra.

Bě wječor, pucž mje domoj wjedžiŕe,
Duž zuŕa holčžka te mni pŕchiŕtupi,
Kiž ŕrudna proŕby mje ŕe ģylŕami:
„Ach ģmilcže ŕo a dom mje domjedžcže!“

ŕ tym ŕa ŕuku mje pŕchimny i doměru
A ģwojej rucžžy ŕa mnu wupŕcheŕtije:
„ŕsym ŕpróžna, duž mje domoj donjeŕcže!“ —
ŕa rad to džěcžo wŕach ŕej na ruku.

ŕso te mni žatko tula džakownje,
Měŕ, pokoj jemu i wóczkow ģwěcži ŕo.
ŕaľ njeŕech ŕabludžene džěcžatko
ŕa cziŕe dom do ruki maczerje.

ŕchto rjekny mi we ģwojim pokuju,
Ty džěcžo, zuŕemu ŕo bližaze
ŕaľ wěŕypolne, dowěrne —
ŕraľ, kaľku wucžbu dawacž ŕa duŕchu?

ŕchimn ty tež Boha cziŕe ŕa ruku,
ŕlócž k njemu ŕo we wěŕje, nadžiji!
Wón prawy pucž tu ženje njeŕmyli,
ŕ nim junu witaŕch wěcžnu domiŕnu!

K. A. Fiedler.

ŕ Božej pomozu.

Něhdže bydleŕtaj muž a žona hižom lěta dolho hromadže — tola žŕkwinŕžy njeŕwěrowanaj. ŕžerpjena pŕchiŕndžechu a džěch, cžestnoŕč a pŕchiŕtojnoŕč wostaŕchtej. Ničto njemóžeŕe jimaj něŕchto wumjetowacž. ŕeno hdyž žona te mŕchi džěŕe, wosta muž doma, praľžy: „Žona, ja džě tola wěŕicž njemóžu; to wŕchaf ģu wŕchitko bajki, ŕchtož wy tam ģlyŕchicže.“

ŕas džěŕe wón jej k woli ģobu, ale wón ŕpaŕe abo ģo hanjeŕŕžy ģmjeŕeŕe. ŕdyž ŕo wona modleŕe, ŕo wón wot-wobrocži. Tež dobroproŕchenje jeho njeŕaja. ŕŕchi wŕchěm tym běŕe wona wobŕtajna w modlitwje, w luboŕcži, w ŕčzetpliwocžzi, w měrnocžzi. ŕaľ ģu tŕi lěta njeŕwěrowaneho mandželŕtwa ŕaŕchle. Wón njeŕha wěrowany byč, taľ huŕto hacž tež wona teho dla cziŕe pľacže. Nětko wón cžęžto ŕchori. ŕaľki budže jeho kónž, kaľki jeho wuŕud pŕchod Božim ģudom?

ŕhorocž twocžuje, wotŕhorjenje ŕo bliži. ŕ horžym modle-njom bėdži ŕo paľ žona dale wo ģwojeho mužaj duŕchu pŕchod trónom ģmilneho Boha. Duž bliži ŕo jejny narodny džěŕ. ŕa jejnym bliđže leža — rjane ŕpěwarŕe, — dar luboŕcže jejneho mužaj, a jaľo ŕo wona i radoŕcžu k njemu wobrocži, dha wón pŕeni ŕbócž wuŕna: „Žona, wěŕjazy cžlowjek je tola ŕbožowniŕchi dhyžli njewěŕjazy. Njedželu damoj ŕo ŕwěrowacž, a potom póndžemaj — k Božemu bliđu.“

ŕubh cžitarjo, pŕchi tym wostaŕa: „ŕchtož na Boha ŕo ŕaľoži, tón na žadny pŕŕ njetwari!“

F.

ŕi kŕŕiže.

ŕowjedacžko po podawku ŕe ŕŕerbow.

(ŕofracžowanje.)

III.

ŕerty dla bė ŕo na piwje tajŕi holľ ŕtaľ, jej paľ to žanu ŕtarocž a bojoŕč njecžinjere, wona bė prawje wjeŕela; pŕchetož wulka cžęcž bė ŕo jej ŕtaľa! Dwaľ bėŕhtaj ŕo wo nju torhalaj a jeje dla ŕo ŕpŕchewoŕiľoľ — ŕibŕchez ŕurij dŕje je hruby ģamo-paŕŕnik, ale tola woŕebny burŕki ģyn — a ŕralež ŕan, i kotrymž by kóžda holza ģmjerč radu ŕchla — ani njerejwa, hdyž i njej njemóže! — ŕaľ dŕrbja jej wŕchitke dŕuhe holčžata jejne ŕbože ŕa-widžecž! ŕaj, tajŕi piwny wječor njebė hiŕchcže widžala, radoŕniŕchi paľ ŕo myŕlicž njehodžere! ŕa dŕuhi džěŕ rano njemóžere do-cžafacž, ŕo by ŕo kŕuwom nadawaľo, ŕo mohla maczeri roŕpowje-dacž, kaľku cžęcž je mēla. ŕědym bė hródž ŕawŕjena, pŕhibėža k maczeri a pocža: „ŕŕy hižom ģlyŕchala, macži, ŕchto je ŕo wčžera na piwje podaľo?“

„Njeŕŕym; ŕchto dha?“

„ŕajŕjedny ŕwadžŕŕhtaj ŕo ŕralež ŕan a ŕibŕchez ŕurij, doľež chyhŕhtaj wobaj ŕo mnu reľwacž; dŕuŕy mēŕchachu ŕo do njeju, a taľ ŕo tam kŕětro pocžahowachu. ŕŕchi tym cžęknychu wŕchitke holčžata dele — ja jeno tam wostaľ, mi žadny ničzo njecžinjere. ŕchto wē, kaľ by wuŕchlo, njebudžŕe-li rchtaŕ pŕchiŕchol a jich roŕehnaľ. ŕchłoda! ŕo by ŕo ničzo wjazy njeŕtaľo, wuhna ŕana domoj. ŕajebacž teho! Njeŕŕym ani w jenej ŕchucžžy ŕedžecž trebala. ŕaj, wčžera je tež Běŕkez ŕandrij ŕo mnu ŕchol, kiž je mje huŕto doŕč hľupu, hordu kawku mjenowaľ.“

ŕjes tym ŕo mēla macž njeroŕomnu, ŕa holej cžęcžu łapazu džowku roŕwucžicž, praľere: „Nó, njeŕŕym tebi rēčžala, ŕo ŕmjeŕeŕch namoženj doŕč a ŕo budža ŕo wo tebe torhacž, byŕnjež naŕche kublo male byľo? Budž jeno mudra, njemēŕeje ŕo do hólčžaznyģ ŕwadom, budž ŕe wŕchěmi pŕchecželna, njeroŕhněwaj ŕebi žaneho. ŕotom džě móžemy ŕebi wuŕwolicež, kotryž ŕo nam najľěpje lubi.“

ŕo wuŕwolenju wŕchaf ŕercže wjazy cžinicž njebė, jej ŕo to najľěpje ŕpodobaŕe, ŕo chžetaľ ju dwaľ woŕebnaj hólžaj mēcž a to jedny taľ radu kaž dŕuhi, ŕo jej tajŕe ŕbože ludžo ŕawidža. ŕaľku ŕŕaŕŕnu hru hraje, na to njemyŕleŕe; loľtoŕnyŕlena jedžere jeno ŕa tym, wot cžehož cžęcž pŕchod dŕuhimi wocžato-waŕe. — —

ŕ poŕcže haľle pocžinaŕe, po nēcžim ģwoje njemudre ŕa-džerzenie pŕŕnawacž. ŕurij pŕchitħadžowaŕe cžasto na bjeŕadu, ale ŕan njeda ŕo ženje widžecž. ŕercže ŕo nělotry džěŕ po nim ŕtyŕkaŕe a bė wjeŕela, hdyž ŕurij njeŕŕhiŕndže abo wo hoŕpodaŕ-ŕtwe rēčžo k nanej ŕo liŕchcžere a ju na pokuľ, wostaľi. ŕaj, dŕuhny wobėhowaŕe ju ŕyģa, hdyž widžere, i kaľkim ŕpodobanjom nan jeho leŕtnym rēčžam a mudrowazym ģłowam pŕchipoŕľucha.

ŕ wopŕědka bė ŕo ŕerta i tym ŕpokojila, ŕo ŕan po nēcžim na pŕchecžerpiene wohaŕŕjenje ŕapomni a ŕo budže ŕo potom runje taľ k njej ŕnacž, kaž hdy ŕjedny, ale hižom bėchu jutry nimo a wón ŕo hacž dotal pokuľaj njebė.

ŕunu trjechi ŕo njenadžyžy i nim a porokowaŕe jemu, ŕo ŕo widžecž njeda. „ŕčemu dŕrbjaľ k wam kħodžicž? ŕŕnadž ŕo by ŕo ŕurij do mne dacž mohľ a ŕo byģ byľ potom kaž wjell, ŕa liŕchku do pjeŕtow pŕŕłany. ŕ pŕchod ŕurjom mojedla kŕěžu ŕamfacž njebudžecže, je džě tola pola waŕ, kaž ludžo powjedaja, pječženy a warieny!“

„Ale ŕano, njewěŕ jeno ŕlym hubam wŕchitko.“

„Běŕ abo njewěŕ, wŕcho jene! ŕ macže wjele na mje ģwarjecž, hdyž wón k wam pŕchiŕndže! — Njemyŕlecže, ŕo ja wo tym njewēm, ludžo ŕebi wŕchitko wotpoŕľuchaju!“

ŕa to chyhŕe ŕan woteŕč, ŕerta paľ rjekny: „Budž pro-ŕchenty, wocžatŕ hiŕchcže kħwilu.“

„Schtož chzešch mi prajicž, praj khetšje, nimam wjele khwile.“

„To wěšče Suriy tak rosnoschuje, so na tebje šwarimy, chze najšterje, so ty k nam wjazy pschichol njeby. Sawěšče, ja jeho wustacž njemóžu. Wot tebje nješšym ani jeneho njerjaneho šlowa rjekla. Šeli šu šnadž našchi něšcto pitunli, — ja nješšym ničžo tajke šlyšchala — dha šu Šurjej jeno po hubje rěčželi.“

„Takle šy ty mi hušto swonila, ale ja tebi ničžo wjazy nje-wěrju. Doniž njewohladam, so šo tamneho nješdalujesch — a nješhonju, so jemu k rosemjenju dawasch, so wo nim ničžo wjedžecž njechasch; prjedy nješchetroczu wasche durje. Tebi šo modlicž nješechzu. Suriy pak, je-li kž a kleski wo mni roščerjecž nje-pschestanje, našhoni, šchtó ja šym.“

„Wóž Božo, to tebi šlubicž njemóžu, mam psched nim šmjertny strach! Wón mje šaraj, pytnje-li, so šo k dobrej wolu psched nim khowam. Ty njewěšch, tak móže šo wón roščobicž“, tak wot-molwi jemu wona placžizh.

Šan bě šo k woprědka na nju wutšchajšl, nětko pak bě jemu wboheje žel, duž rospowjeda jej dobrocziwje, tak ma šo šadžeržecž. Šslubi jej, so chze šam Šurja k jich domu woczischecž, žadawche wot njeje jeno, so by macžeri a naney prajila, so njedyrbitaj jemu tak holdowacž.

„Ně, Šano, njech wšchitko je, kaž je. Njecžin tež ty ničžo napšchecžo njemu. Ššym šebi hižom dawno na to myšlila, budu wuja prošecž, so by jeho do wojakow wubrał — potom budže nam wšchem je šchije. A hdyž chzešch k nam pschicž, wotpaš šej to tak, so šo pola naš njetrjehitaj. Bjeť šo psched nim na kěžbu, so čži někajtu šchiwdu nješčini.“

„Njeměj žadny strach, njeboju šo jeho, njech jeno pschicž!“

„Budž prošcheny, dži jemu k pucža, njewěšch, tak njecžeršany wón je!“

„Nó, moje dla! šminu šo jeho, hdyž budže šo hodžecž. Po-lěse pak mi na šchiju, potom tež šhoni, so šo jeho njeboju!“

Šo tak šo Šerta nad tym šjednanjom wješelesche! Njetrjebasche šo wjazy bojecž, so jej hruby Suriy na šchiji wostanje, móžesche šo šašo k Šanom hordžicž, kotrehož jej mnohe holeczata tak šawidžachu. Ach, hdy bychu ludžo jeno škoro šhonili, so je šo Šan k njej šašo wujednał! Šdy bychu tola wjedželi, so ma ju tak radny, so chze ju psched Šurjom šakitowacž! Takle bodžesche nje-nahonjenu Šertu k nowa čžesčelakomnošcž; njebě šebi w radže, tak by šo čžim šterje nowinka wo jejnym šbožu po wšy rosnješla. Šomalku nastawasche w njej myšlicžla, so by prawje rjenje bylo, hdy byšchtaj šo Suriy a Šan trochu šrokocžiloj.

Šo woprědka drje šo teho štróžesche, wopomnjo, so šnadž mohlo nješbože k teho nastacž; pošdžičho pak šapomni na wšchitku štrašchnošcž a pschejesche, so by mjes Šanom a Šurjom někajka keliya nastala a jej nowu wažnošcž mjes ludžimi podala; pschetož na podešdženje w poštnizach bě šo hižom dawno šabylo. Wjele ludži a wošebicže holeczatom šmējachy šo, so je šo Šan jeje wotrjekł, so dyrbi k worakawym a šamopaschym Šurjom špokojom byčž; haj, někotre běchy šo jeje na šchibalštwu prašchale, hacž je wěrnó, so šmėje njedželu šlub. Ničtó džě wěricž nochžysche, so by jej Šan šašy runje tak dobrny byl, jako hdy prjedy. „Ach, hdy bych ludžom jeno bóršy hubu šatřkacž mohla!“ takle šdychowasche Šerta hušto. Tola njemějesche nadžije, so šo jejne pschecže dopjelni; pschetož wobaj, kotrejuž chžyla tak rada w šuli widžecž, šo šdalo-waschtaj. Byrnjež Suriy čžasto šhonił, so je jeho pschecžiwniť pola Wjeńtez, nješchicž jemu ženje na šchiju, haj, šakasche mohł rjež, so by šo k nim nješchol; wjedžesche džě derje, so jemu Šerta nješchecže a so je jenicžy na jejneho nana pošasany, kotre-hož bě hižom čžisče woblesčžil. Šak ložy mohlo šo štacž, so by šo na Šana roščobil a něšcto šapocžal, k čžimž by Wjeńtowu pschijasnošcž šhubil. Šeno teho dla šjerjesche šo na kěžbu, so šo

Šanom nješcž. Ša to pak lišchecžesche šo čžim naležnišcho Wjeńtez, hdyž k njemu pschicž abo šo něhdže k nim šetka a štarasche šo ša donošcheryow, kiž na Šana šwarjachy. Pschetož Suriy bě pschi wšchitkej šwojej hrubosčzi a šlěčzi pscheklepany došcž a njepošasowasche nihdže, hdyž by jemu šchodžalo, šwoju škomyšl-nosčž, ša to pak wjecžesche šo potom mjelcžo.

Ale tajki šdanliwy pošoj mjes Šanom a Šurjom njemějesche dolho tracž. Šan a Šerta byšchtaj do Š. ša šmótruwuprosche-naj. Wěšche to njedželu a w Š. běchy runje heržy. Šdyž wjecžor po šchecžinach domoj džěšchtaj, prošchecche Šerta, so byšchtaj tola na piwo pohladałoj, dofelž hižom dolho rejwala njeje. Šan drje k woprědka ničžo wo tym wjedžecž njechasche, so by k Šurjom šo nješchol; tola pak da šo škócžnje narěčecž.

Ša šubju pschicžeschi wješelesche šo šam, so je do teho šwolil; pschetož jeho pschecžiwniť njebě tam widžecž. Duž rejwasche hnydom reju a bě po dolhim čžachu dženy pošny radošcže. Tak tež Šerta, dofelž móžachy jeje towaršchki šo šame pschepošasacž, so je šo Šan k njeju wopradowže šjednał. Tola tajka radošcž traje-sche jeno tak dolho, hacž Šan reju rejwasche. Šo njej šhubi šo nadobo Šerta a jeje rejwar njemóžesche dolho šhonicž, hdy je wostala.

Šo wšchelatorym pytanju a naprašchowanju powě jemu Wjeńtez džowka, so je ju něchtó, hdyž štaj hromadže w kěži štaloj, ša ruku hrabnył, k kěže ščahnył a šo hnydom k njeju wot-šalil. Šale powjesčž rošhori Šana, kiž njedwělowasche, so to ničtó druhi byl njeje hacž Suriy. Wón nješaplacž ani heržow ani piwo, ale kaž džimi wotěndže a bēžesche ša nim. A by-li jeho tehdy na-dešchol, Wóh wě, šcto by šo štalo. Ale hacž runje w jenym štoku bēžesche, njewohlada nitoho, a hdyž do wšy pschicž, bě pola Wjeńtez wšchitko čžicho. Šo tajkim myšlesche, so je Šerta hižom psched nim do wšy a poda šo hnewny domoj. Wot reji a nješmērneho šhwatanja mucžny, njemóžesche na dženyšchische podešdženje pschedolho myšlicž a šwój hnew k tym powjetšchecž, ale wušny bóršy. Šeho dla bě rano tež mērnišchi a njebě na nim ničžo widžecž; haj, popošdnju jědžesche wješele hwišdajo na rolu.

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake k bliska a k daloka.

— Šmótry šwojim mótkam pošledni šeleny šchtwórk dawaja. Pschicžušchnošcž šmótruwuprosčž je, šo niž jenož ša šwonšowne wuhoto-wanje šwojich mótkow poštaracž, ale wošebje tež ša jich duchowne šbože. Duž šu tež rjane natwarjaze knihi wažny dar na pošledni šeleny šchtwórk. Šasche lutherške knihowne towarštwo dawa nam škladnošcž, tajke knihi wobštaracž, wone pošlicžuje rjane modleške knihi, wošebje tež porucžamy „Šionske hłošy“. Šnježa duchowni mam rad tele knihi wobštaraju.

— Š Šruskej Šužizy nješapomnity generalny šuperintendenta D. Erdmann, kotryž mējesche w šwojim wažnym šastojštwije čžoplu wutrobu ša našche šerbske wošady, je w Draždžanach wumrjel, hdyž bēšche šo po šwojim pensioněrowanju podal, šo by wjecžor šwojeho žiwjenja pschebnył. Š6 lět je wón to wažne šastojštwo ša-štawal hacž do 80. lěta šwojeho žiwjenja. Šo lubošcži, kotruž bēšche šebi dobnyl, šwědcžesche jeho šwjatocžne khowanje.

Dalische dobrowólne dary ša wbohe armeniške šhroty.

Š Šošacžanskeje wošady psches knjesa šararja Wicžaja:

Š. Bartušč	1 hr. 40 np.
Š. Bartušč	3 " 40 "
Š. Š.	— " 40 "

Šromadže: 5 hr. 20 np.

Š mjenje wobohich šhrotow wutrobny džak.

Šólč, redaktor.